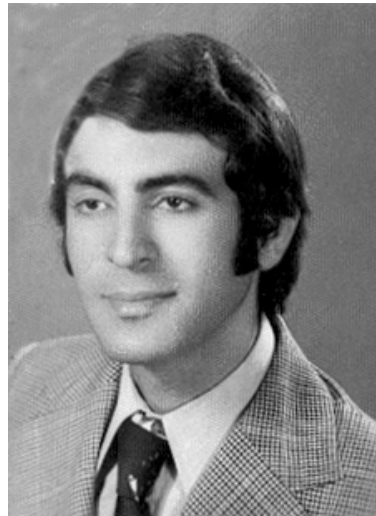

حمه سه عید حه سه ن

دلشاد مه ریوانی، شاعیریک که ریشی پربوو له په پوهوله

شاعیری داهینه ر بهردهوام عه ودالی گوتنی شتی نوییه، ماندووییه تی ناناسیت و ناچیت له سیبهری درهختی داهینانه دیرینهکانیدا پالی لی بداته وه. **مهحموود دهرویش** دهلیت: (دهزانم ناویانگم زادهی به که مین ههنگاومه، به لام به وه فریو ناخۆم و هه میسه به ره به وزه ی داهینانی خۆم ده دم، له فۆرمه دیرینهکان یاخیی ده بم و بهردهوام له هه ولی خۆ نوێکردنه و هدا ده بم.) ئه وه گرینگ نییه، شیعیری کیش و سه روادار دهنووسین، یان په خشانه شیعر، گرینگ ئه وه یه، نووسینه کانمان بکه ونه خانه ی داهینانه وه، له کاتیکدا له **(یۆژین یۆنسکۆ)** وابوو، **(فیکتۆر هوگۆ)** وهک داهینان، **کۆچی** دوایی کردوه، که چی هینده ی نه برد، فه ره نسا سالتکی بۆ ریزلینان له **(هوگۆ)** ی نه مر ته رخان کرد. چونکه **حافیزی شیرازی و جه لاله دینی رومی** به چاوپۆشین

دلشاد مه ریوانی

له فۆرم، شیعری بالاییان دهنووسی، ئەوه بۆیه، تهنانهت (گۆته) و (پوشکین)یش پیدان سه‌رسام بوون. شاعر، ئیدی شاعیره‌که‌ی هەر چۆنیک بیربکاته‌وه، محهمهد علی شه‌مه‌دین گوته‌نی: (پۆیستی به ئاوی غه‌یبه و له‌ویوه ده‌ست پێ ده‌کات که هه‌موو شتیک دوایی دیت).

شیعر له روانگه‌ی (سه‌عدی یوسف)ه‌وه: (پله‌ی یه‌که‌می ئەو په‌یژه‌یه‌یه که ئینسان به‌ره‌و ئاسمان ده‌بات)، که‌واته، ئایا ئەوه وه‌کوو کوفر وا نییه که (عارف ئەلساعیدی) ده‌لێت: (ته‌نیا کۆمه‌لێک شیت، له‌وانه‌ی که شه‌یدای من و خودن، هه‌زیان له شیعره. شاعر هونه‌ریکه، تاییه‌ته به که‌سانیک که له هه‌لێژاره‌یه‌ش که‌مترن. ئەوی شاعر دهنوسیت، هه‌ر وه‌ک که‌سیکه که خه‌ریکی خووی نه‌یینه‌یه، ئاخ‌ر شاعریش وه‌ک خووی نه‌ینی، ته‌نیا بکه‌ره‌که‌ی چێژی لی وه‌رده‌گریت.)^(۱) به‌ پێچه‌وانه‌ی ئەلساعیدییه‌وه، وای بۆ ده‌چم، شاعریک ئە‌گه‌ر سه‌روه‌ختی نووسین، شاعیره‌که‌ی چێژی لی وه‌رگرته‌یت، چێژ به‌ خوینه‌ریش ده‌به‌خشیت.

(به‌ره‌به‌یان که هه‌لده‌سان

ئهو دُنیا نه‌بوو

تا ئیواره‌ بژی،

به‌لام ریشی ده‌تراشی،

ئهم دُنیا نه‌بوو

تا ئیواره‌ بژی،

به‌لام شیوی لی دهنه‌،

پرچه‌کانی داده‌هینا،

ژووهره‌که‌ی پاک ده‌کرده‌وه،

گۆرانیی بۆ حیزبیک ده‌گوت

له شه‌وی ئەنگوسته‌چاوا

(ئهم)ی کرده‌ بووک،

(ئهو)یش به‌ زاوا. (۲۵۵)

دانشاد مه‌ریوانی له یه‌که‌مین کۆش‌شعیرییدا (فرمی‌سک و زه‌رده‌مخه‌نه ۱۹۶۷) (مانگ)ی به‌ (که‌شتیه‌کی زیوین) شو‌به‌اندوو و له‌بری ئەوه‌ی بلێت: پێش ئەوه‌ی بمرم، گوتوو‌یه‌تی: (پێش ئەوه‌ی کاسه‌ی ژینم برژی)، ۲۲ ئەوه‌یش که کیشانی دوو وینه‌ی جوانه‌ به‌ وشه‌،

زاده‌ی سه‌لیقه‌یه‌که که تهنیا شاعیر شکی ده‌بات. شاعیر هه‌یه لی ده‌گه‌ریت، له کانیاوی ناخییه‌وه، بی هیج به‌به‌ستیک، شاعر نازادانه به‌وپه‌ری هیزیه‌وه هه‌لبقولیت. ئیدی ئه‌وه‌لقولینه شاعریه، نه سنور دهناسیت، نه مل بق هیج ریسایه‌ک نه‌وی ده‌کات، نه ده‌که‌ویتته به‌ر مه‌قستی سانسوری خودی شاعیره‌وه، نه خوی له هیج فورم، قه‌واره و ریک‌خستیکدا ده‌بینیتته‌وه. ئه‌و جوره شاعر هه‌ر له مندالیک ده‌جیت که له‌گه‌ل له دایک‌بوونیدا، پیناسه‌ی خوی پی بیت.

دلشاد مریوانی، لی ده‌گه‌را، شاعره‌کانی خورسکانه له ناخییه‌وه هه‌لبقولین، له چرکه‌ساتی به‌که‌مدا، چون سه‌ریان هه‌لده‌دا، بی ئه‌وه‌ی ده‌ستکاریان بکات، مه‌گه‌ر به ده‌گه‌من، بلاوی ده‌کردنه‌وه، واتا: جیاوازییه‌کی ئه‌وتو له نیوان ره‌شنووس و پاک‌نوسیدا نه‌بوو، ئه‌وه بویه شاعره‌کانی تایه‌ت بوون به خوی، قوتایی هیج قوتابخانه‌یه‌کی شاعیری نه‌بوون. مه‌موود ده‌رویش ده‌لئیت: (من له شاعردا لایه‌نی گورانی ده‌گرم، ئه‌و که‌شوه‌ه‌وایه‌ی ئینسانی تیدا ده‌ژی، هینده خه‌مناکه، پیوستی به روونی هه‌یه له ده‌رپیندا، ئه‌و روونییه‌یش مه‌گه‌ر تهنیا له گورانیدا هه‌بیت.)^(۲) ئه‌و بوچوونه‌ی ده‌رویش هه‌ر ده‌لئیت قسه‌ی دلی دلشاد مریوانیشه.

(رووت و تهنیای،

رووت و تهنیام،

وهره باخه‌لمه‌وه، بنوو!

که‌ی له من جیای،

که‌ی له تو جیام،

ئهی حقیقه‌ت. (ل ۳۴۴)

دلشاد مریوانی له رتی به‌سه‌رکردنه‌وه‌ی شته بچوکه رۆژانه‌یییه‌کانه‌وه، روونکی ده‌مخاته سه‌ر کیشه هه‌ره گه‌وره و گرینگه‌کانی ژیان. که باسی شتیکی به رووکش تایه‌ت به خودی خوی ده‌کات، له‌ودیه‌یه‌کانیه‌وه، هه‌ست به‌و مه‌سه‌لانه ده‌که‌ین که دنیا‌یان سه‌رقال کردوه. که به ناخی خویدا شوپ ده‌بیتته‌وه، ئه‌وه سه‌رقالی وه‌ده‌رخستنی ناخی هه‌موو مرۆفایه‌تییه. شاعره‌کانی نه بایه‌خ به دیکور ده‌من، نه به زه‌مخه‌فه، نه به وشه‌ی گران، نه به ده‌رپینی قه‌به. فیکتور هوگو و ئه‌لفرید دی موسی بالای په‌خشانیشیان وه‌ک هی شاعران بلن‌دبوو. (دلشاد مریوانی) یش به‌کیکه له‌و شاعیره کوردانه‌ی چیرۆکه‌کانی هاوبالای شاعیره هه‌ره جوانه‌کانیه‌تی.

(میشیل تورینتی) ده لیت: (نیشانه یه کی مشتومر هه لئه گر که له وه دنیامان ده کاته وه، که سیگمان خوش دهویت، ئه وه یه هیچ جیه کی له شی ئه و که سه، هینده ی رووخساری هه ستمان نابزوینیت.) دلشاد مهربوانی عاشق یه کیکه له و شاعیرانه ی، له بهر تریفه ی مانگی رووخساری ژندا، جوانترین شیعری بق ستران نووسیوه:

له بهر خاتری ئه و جووته چاوه،

بووم به نهمای له جاده ی کاوه. ل ۳۹۱ که (عوسمان علی) ی نهمر گوتوویه تی. یان:

روو وهرمه کیره، خوت لیم لا مهیه،

که ناویان هینام، مه لئ کامهیه! ل ۳۶۰ که سامان عومر گوتوویه تی، وه لئ بالاترین شیعری به گۆرانی گوتراوی دلشاد، (خهوی سهوز) ه که کاکه (همه ی نیرگز) چریویه تی و له کۆتاییه که یدا ده لیت:

وهک کۆتریکی لانهواز

ته ره و ماندووم،

هاتووم له ناو چاره کانتا

تیر تیر بنووم. ل ۸۷

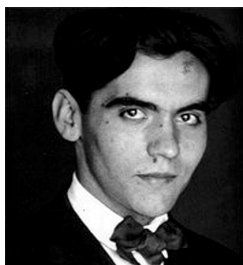
(له ناخی هه موو پیاویکدا، گهنجیکی هه وه سباز هه یه،) ئه وه بۆیه هه ندیک جار شیعری **دلشاد مهربوانی** له به ره مه می هه ست و بیرری گهنجیک ده جیت که تینوو بیت بق ماچ و برسی بیت بق ئامپز، وه لئ زۆریه ی جار شیعری ئه و وابه سته ی میلله ته، به روونی له سه نگه ری گه له وه، به گژ دوژمندا ده جیت هه وه و له مه ته ریزی به ره نگار بوونه وه وه، سیره ی له دوژمن گرتوه. به گشتی به شیعری دلشاد مهربوانیه وه ئه وه دپاره که ئه و بروای وایه، له دهره وه ی خه م و هیوای خه لک، شتیک نییه به ناوی شیعره وه و خه ون و خه یالیش له کن وی هه ر زاده ی واقیعه که ن.

که له (**لۆرکا**) ده پرسن، ئه وه بۆچی هینده بایه خ به سیاسه ت ده ده یه ت؟ ده لیت: ئه وه چونکه سه ره قالی ئه وه م، داکوکی له زه رده خه نه ی سه ر لیوم بکه م.^(۳) لایه نی هاوبه ش له نیوان لۆرکا و دلشاد مهربوانیدا که م نین، **لۆرکا به رده وام ده نیوسی، وهک دلی خه به ری دا بیت که زوو ژیان جی ده هیلیت**، ئه وه نییه ده لیت:

(ئاخ! ئه وه مه رگه،

که له سه ر ری کۆردویا

چاوه ریم ده کات.)

لۆرکا

فاشیستهکان لۆرکایان کوشت، به لّام له سهەر ریی (کوژدۆیا) نا، له نزیک (گرانادا). دلشادیش وهک لۆرکا، ههم زۆری دهنووسی و ههم له بواری جیاوازیشدا، ئەمیش وهک ئەو، فاشیستهکان کۆتاییان به ژيانی هینا. دلشادیش وهک لۆرکا، به ریگهی ئاسان و خۆرسک، مانای قوولی بهرهم دههینا. لۆرکا شیوهننامهیهکی ههیه، که بۆ برادریتیکی نزیک نووسیوه، ههر دهلّیت شین بۆ خودی خۆی دهگێرێت، دلشادیش شیوهنیک بۆ (ئەکرهمی چهپسه) که به عس له موسل له سێدارهی دا، دهکات، ههر دهلّیت به هۆی ژيانی ئەوهوه باس له داها تووی خۆی دهکات.

دهشیت جیاوازییهکی زهق له نێوان قسه و کردهوهی ههندیک شاعیردا ههیهت، دلشاد مهربوانی لهو شاعیرانه نهبوو که هیچی هاوبهش له نێوان پهوتار و گوتاریاندا نییه، ئەو به کردهوهیش بهشیک بوو له شیعرمکانی، له دهرهوهی شیعەر، ژيانیکی دیکهی جیاوازی نهبوو، شیعەر درێژپێدانی ژيانی بوو، ئەوه نییه تهواو وهک خۆی پێشبینیی کردبوو، ژيانی وهها کۆتایی هات، ئەوهتا دهلّیت:

(من دهزانم دهکوژم،

من دهزانم تهرمهکهم

له سارایهکه فری دهدری،

وا دهشیوی ...

هاوپتیانم نامناسنهوه....)

تاچه ئەدیبیک که بتوانیت، راستگۆیانه باسی پروبهپروبوونهوهمان لهگهڵ مهرگدا بۆ بکات، (دهستۆفیسکی)یه، ئاخهر ئەو کاتیک له سههری ئیعدامکردندا راوهستابوو، بهر لیبوردنی سیزار کهوت و له گۆرپهپانی مهرگهوه، ژيانی بۆ نووسرایهوه. جیی داخ و هسههرته نه لۆرکا، نه دلشاد مهربوانی، بهخت یاوهریان نهبوو، له گۆرپهپانی مهرگهوه نهگهراوه ناومان.

(که هاتهوه زۆر ماندوو بوو

ههتا ئەم پیاڵهکانی شت

ئهو نوستبوو،

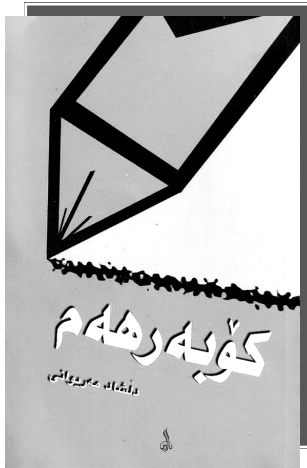
وتی قهینا بۆ سبهی شهو،

به لّام سبهی شهو که هاتن،

هیشتا ماچی نهکردبوو....) ۱۹۳

جوانترین شیعهرهکانی دلشاد مهربوانی، ئەوانه که له چیرۆکی کورت دهچن،

قارەمانانى ئەو شاعرانە، لە كاتىكدا بە شىۋەيەكى ئاسايى، ژيان دەگوزەرتىن و سەرقالى داينكردى بژويىن، لەناكاو دەستى ئاسىنى بەس دەيانگاتى و بە دەستپژىك سەريان بەسەر شانياندا لار دەپتەو. يان هيچ نەبىت بە بەرگى ناو جىو، بى ئەوئى فرىاي ماچى مائاوايى بگەون، بەرەو چارەنووسىكى نادياريان دەبەن. زۆربەى ئەو چىرۆكە كورتانە بەو شىۋەيە كۆتايىيان دىت كە ژيانى شاعىرى پى دوايى هات.

(شیرم بە تووتكە لە لال بى)

نەك بەو كورەى كە پاكانەى لە خەيال بى.

رۆلە ئەوئى پاكانە پر دەكاتەو،

دووچارە كۆست دەخاتەو،

شەهیدەكان لەنوئى شەهید دەكاتەو.

سەرى داىكك نانهوئىم

بە شىرى كۆشى كرديم،

بىناى حىزىك نارووئىم

بە خوئىم كۆشم كرديى. (ل ۲۱۲ و ۲۱۴)

رەنگە (پاكانە) ناودارترین شاعىرى (موزەفەر نەوواب) بىت، دلشاد مەريوانى ئەوئەندە ھونەرمەندانە تەرجومەى كر دوو، ھەر دەلئىت ئۆرگىنالا، ئەمەيش بەشىكى رەنگە بۆ ئەو بەگەرپتەو، شىعەرەكەى ھىندە لە كز جوان بوو، ھەزى كر دوو، يەكك بووايە لە شىعەرەكانى خۆى.

كۆگۆل (۱۸۰۹ - ۱۸۵۲) وپراى ئەوئى نووسەرئىكى گەورە بوو، ئەكتەرئىكى (كۆمىدىيان) یش بوو كە لە ئەنجامى تووشبوونى نەخۆشى (خەمۆكى) يەو، كۆچى دوايى كرد. دلشاد مەريوانى بۆ يەك چار بەشدارى لە نواندنا دەكات، لە (لانىوانان) دا، رۆلئىك نمايش دەكات كە ھاوزەمان تراژىدىا و كۆمىدىيايش دەبىت. ئەوى يەك چار ئەو كارە ھونەريەى دىت بىت، ئەستەمە كارەكتەرى (قوتبەدىن) ى لە بىر بچىتەو كە ئەو دلشاد مەريوانى بوو، گيانى كر دبوو بە بەرچەستەى ئەو كەسايەتییەدا، ئاخىر ئەو كارئىكى ئاسايى نىيە، رۆلئىك وازى بكەيت بىنەر ھاوزەمان بەزەي پىتدا بىتەو و پىكەننىشى پىت بىت.

ئەوانەى لەگەل ھەبوونى ئىعدامدان وای بۆ دەچن: (بۆ تۆقاندنى خەلك، پىوئىستيان بە

دیمه‌نی ترسناک هه‌یه. (٤) سه‌رومختی به‌رهو مه‌رگ چوون، رۆشنبیران زیتەر له کهسانی دیکه، ترسیان لێ دهنیشیت، له‌به‌ر ئه‌وه نا که ئه‌و توپژه، هینده‌ی خه‌لکی دیکه نازا نین، له سۆنگه‌ی ئه‌وه‌وه له خه‌لکی تر خه‌یا‌لفراوانترن. ئینسان که به‌رهو رووی مردنی مسۆگهر ده‌ییته‌وه، به چاوپۆشین له‌وه‌ی چۆن بیه‌ر ده‌کاته‌وه، هه‌ر رۆحی هه‌رس ده‌هینیت. (٥)

د‌ل‌شاد (١٣ی ئاداری ١٩٨٩) گیانی لێ زه‌وت کرا، واته‌ هه‌ر دوو سائیک پێش راپه‌رین ئیعدام کرا، بریا تا ٧ی ئاداری ١٩٩١ ژیا‌با و راپه‌ریوان، ئه‌ویشیان له‌ژێر چنگی به‌عس قوتار کرد‌با. ئه‌وسا ئه‌و که ته‌مه‌نی بریتیبوو له زنجیره‌یه‌ک سه‌رکێشی و ژیا‌نی زۆر جیا‌واز بوو له ژیا‌نی ئه‌دیبا‌نی دیکه، ئه‌ده‌بێکی سه‌رنج‌راکێشتر و ده‌وله‌مه‌ندتری له‌وه‌ی له پاشی جی ماوه، ده‌نووسی. د‌ل‌شاد مه‌ریوانی له نێوان شکۆمه‌ندی و ژیا‌ندا، یه‌که‌میانی هه‌لبژارد، ئه‌گه‌ر نا، له تافی به‌خشیندا، ژیا‌نی له کيس نه‌ده‌چوو. ئایا ئه‌وه جی راما‌ن نییه که ماوه‌ی نێوان کرتن و (جیا‌کردنه‌وه‌ی گیانی له جه‌سته‌ی)، ته‌نیا مانگیک بوو!

ئه‌لبێرکامو ده‌ل‌ت: (که خۆشه‌ویستێکمان تووشی نه‌خۆشیه‌کی سه‌خت ده‌ییت، زاما‌ن نایه‌ینیت، به راشکاوی ناوی نه‌خۆشیه‌که به‌ینین، ئه‌وه نییه که که‌سیکمان تووشی سیل ده‌ییت، ده‌ل‌تین تووشی نه‌خۆشیه‌ی سینگ بووه، یان له‌بری شپ‌ریه‌نجه، لوه (وه‌ره‌م) ده‌ل‌تین. (٦) ئه‌وه چونکه د‌لم نایه‌ت، ب‌ل‌یم کوشتیان، بۆیه گوتومه کۆتاییبان به ژیا‌نی هینا، یان گیانی لێ زه‌وت کرا. ئه‌وانه‌ی د‌لی ناسکی (د‌ل‌شاد) یان شکاند و ناچاریان کرد له شاخه‌وه روو بکاته‌وه شار و دواتر به‌عس ده‌ستگیری بکات و گولی ژیا‌نی هه‌لبه‌ره‌ینیت، ئه‌گه‌ر خاوه‌نی ویزدانیکێ زیندوو بن، به‌روا ناکه‌م به‌توانن به ئارامی درێژه به ژیا‌نیان بدهن.

٢٠٠٩/١٢/١٤

- (١) عبدالجبار العتای، ما جدوی الشعر الآن ٩ ديسمبر ٢٠٠٩ إيلاف.
  - (٢) صلاح فضل، محمود درويش حالة شعرية، كتاب دبي الثقافية، عدد ٢٨ سبتمبر ٢٠٠٩
  - (٣) عبدة وازن، لوركا شاعر الينابيع و الفقراء، دبي الثقافية، عدد ٥٤ ص ١٠٦ نوفمبر ٢٠٠٩
  - (٤) ألبير كامو، المقصلة، ترجمة: جورج طرابيشي، ص ١٧ الطبعة الأولى، دار المدى ٢٠٠٧ دمشق.
  - (٥) ألبير كامو، المقصلة، ترجمة: جورج طرابيشي، ص ٣٩ الطبعة الأولى، دار المدى ٢٠٠٧ دمشق.
  - (٦) ألبير كامو، المقصلة، ترجمة: جورج طرابيشي، ص ١٢ الطبعة الأولى، دار المدى ٢٠٠٧ دمشق.
  - (٧) د‌ل‌شاد مه‌ریوانی، کۆبه‌ره‌م، ده‌زگای ئاراس ٢٠٠٩ هه‌ولێر.
- * له روانگه‌ی لۆرکاوه، و‌الت وایتمان پیره‌مێردیکێ جوانی ریش ته‌ژی له په‌پوله بوو.
- ** کۆردۆیا و گرانادا، ئه‌و دوو شارهن که عه‌ره‌ب کردوونی به قورتوبه و غه‌رناته.